

„Panovník, který ve své zemi nerozpozná rodící se zlořády, nemá v sobě skutečné moudrosti.“ Niccolo Machiavelli

Sníme o konzervativní revoluci

Antonín Baudyš, volební lídr do EP

TÉMA MĚSÍCE

Není snadné ve vzpomínkách vypátrat, ve kterém bodě se to zlomilo a my zabředli do současné šlamastyky. Vše se zdálo běžet docela dobře, až jsme byli náhle nuceni si přiznat, že OK není skoro nic. Že se před našimi zraky veřejné věci zpotvořily do podoby, ze které těžko říci, zda někdy půjdou dát do pořádku. Začínáme se ztrácet i v tom, co ono "být v pořádku" pro věci veřejné vlastně znamená. A co se mezitím naopak stalo tichou normou: nežádanou a přesto trpěnou.

Pravděpodobně jste na tom tak, že někoho či něco ve veřejném světě podporujete. Například Trumpa, Putina, Brexit, Drahoše, Zemana nebo celé strany jako AfD, Žluté vesty, Piráty, Zelené. Dosadíte si libovolného favorita. Podporujete, doufáte a najednou stříh a je to zase celé jinak, přesněji řečeno v kopru. Člověk se úplně ztrácí v tom, zda lze vůbec někomu něco věřit a co je vlastně žádoucí. Včera možná ještě bylo, a dnes již být nemusí. Nakonec to může vypadat, jako kdyby celá vnější skutečnost byla určitým způsobem kompromitována.

Dobře už bylo nebo ještě bude?

Připomíná to Komenského Labyrint svět a ráj srdce. Učedník jde světem a stále doufá, že se setká s něčím pravdivým či následováníhodným. Ve finále shledává, že žádné takové setkání nenastalo a nenastane, a tak se obrací do svého nitra, ke své vnitřní pravdě. Což je situace mnohých z nás. A přesto se nám nechce na péči o veřejný prostor zcela rezignovat. Naše Hnutí si přeje, abychom se mohli vrátit do té Evropy, kterou známe ještě z nedávné doby. Byla zde, krásná a příjemná, ať už na Západě v letech sedmdesátých a osmdesátých anebo v době, kdy se podařilo stabilizovat přechod Východní Evropy na tržní hospodářství. Jedna má část si to také přeje, druhá se však touží popasovat s výzvou, která stojí před námi. Minulost nejspíš nevrátíme, možná se však vrátí sama od sebe - protože dobré věci někdy přicházejí. A bude k tomu úplně stačit to, že si ji přivoláme. Pokud si naše společnost podvědomě nepřivolá negaci. Téměř jisté je, že ten, kdo se těší na multikulturní společnost, se jí nejspíš také dočká.

POKRAČOVÁNÍ NA NÁSLEDUJÍCÍ STRANĚ

AKTUALITY

**NAŠÍM VOLEBNÍM LÍDREM
DO EP BUDE
ANTONÍN BAUDYŠ**

Antonín je skvěle jazykově vybaven, hovoří plynne německy, anglicky, španělsky a také rusky.

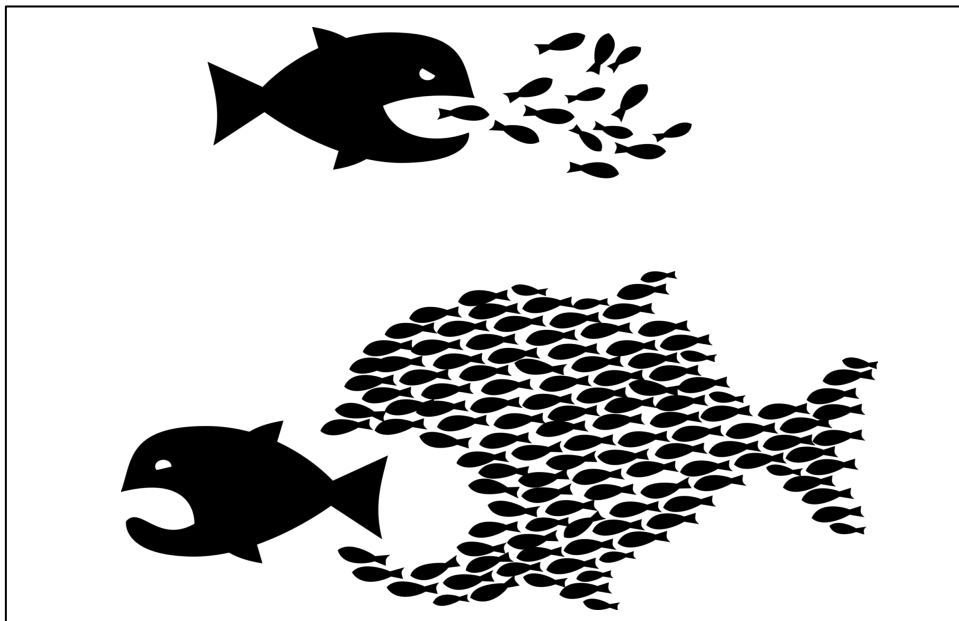
Jeho základní tezí je, že z EU vystoupit můžeme, ale z Evropy nevystoupíme. Stačí se podívat na mapu.

Věří, že občané Evropy mají unikátní příležitost zvolit si nové vedení a zastavit sebe-destruktivní politiku svých lídrů.

CESTA, Antonín a další kandidáti mají jasnou vizi, co Evropě nabídnout: návrat ke kořenům, k přirozenému řádu a hodnotám, které z tohoto kontinentu dělají to nejlepší místo k životu.

NENECHÁVEJME BUDOUCNOST V RUKOU TĚCH, KTERÍ ŽIJÍ V ILUZI, ŽE JE VŠE V POŘÁDKU. DVANÁCTÁ ODBÍJÍ!

MY JSME CESTA!

pokračování ze strany 1:

Stejně jako se jí dočkají ti, kteří nás před ní chtějí ochránit či s ní bojovat. V obou případech se totiž jedná o pozornost upřenou stejným směrem.

Dvojitý metr jako norma

Oceňuji sílu našeho záměru. A námi myslím tu část obyvatelstva, která si uvědomuje onen očividný kulturní propad a úpadek politiky. S naším záměrem, dopřát Evropě prosperitu a mír, nejsme sami. Zároveň jsme však svědky šílených novinek: jak se v Čáchách upeče smlouva dalekosáhlého významu bez veřejné diskuse a zaskočeným občanům se oznámí její podpis v horizontu 48 hodin, jak naši představitelé v Marrákeši podepíší deklaraci a záhy tvrdí, že jejím smyslem je pravý opak než to, co obsahuje. Vidíme, že Unie zvažuje upřít peníze státům, v nichž dle jejího soudu nepanuje vláda práva.

Až na to, že zrovna Německo je s to do zemích původu vrátit pouhá 4 % odmítnutých azylantů, což je v podstatě rezignace na vymahatelnost práva, neboli kolaps právního státu. Aniž by to někomu vadilo, nechá Španělsko pendrekly zbít příslušníky katalánské menšiny včetně žen a seniorů, tedy občany, kteří toužili naplnit své právo na sebeurčení, jež bylo ochotně přiznáno kosovským Albáncům. Francie pozatýká sedm tisíc demonstrantů, kteří protestovali proti zelené dani prodražující pohonné hmoty. Kdyby totéž udělalo Polsko nebo Maďarsko, slyšeli bychom denně

kritiku o omezování občanských svobod, autoritářských vládách zneužívajících svoji moc a podobně.

Budeme nakonec rádi za volby

Demokratické volby se mezitím stávají nástrojem, ve kterém konečně pro sebe spatřujeme naději, jakkoliv se zdá, že „oni“ mají plán B i pro případ našeho nenadálého vítězství.

Ve Spojených státech je nám podsouváno, že vítěz demokratických voleb „okupuje Bílý dům“ a že jeho zvolení zařídili hackeri zaplacení Putinem, ačkoliv federální komise tento domnělý zločin vyšetřuje již dva a půl roku bez nalezení jediné stopy. Zlý Putin nám také zpackal Islámský stát, jehož draze zaplacené bojovníky nám vystřílel a ty, co přežili, bychom si nyní měli rozebrat zpět do svých původních zemí. V Británii prý Putin ovlivnil referendum o Brexitu. Unie nyní proto dělá co může, aby demokratické rozhodnutí Britům ztrpčila a britskou korunu připravila o Severní Irsko. Německo s Francií se integrují, údajně plní vzájemného zalíbení, čemuž ovšem obyvatelé obou zemí přihlíží zcela netečně.

Bdělý pozorovatel si nemůže nepřiznat, že v konečném důsledku jsou to právě tzv. liberální elity, kdo se snaží obcházet demokracii a voliče na každém kroku, zatímco se zklamaní občané pomocí demokratických nástrojů snaží vydobýt zpět alespoň něco ze svých ztracených pozic.

Oslavujeme upálivšího se Jana Palacha, ale když se na Václavském náměstí zapálí po padesáti letech jiný muž, je to všem lhostejné a média vědí okamžitě, že událost neměla politický podtext. Dětem do škol je tlačena indoktrinace, homosexuální sňatky vypadají jako něco lepšího, než sňatky heterosexuální. Podnikatelé večer co večer odesílají vládě kontrolní hlášení, učitelé se do půlnoci připravují na výuku pro následující den. Automobilky musejí rozhodnutím Unie snížit emise o dalších 20 %, přestože toho technicky již nelze dosáhnout a v praxi to znamená povinný přechod k elektromobilům. Jejich výroba přitom představuje asi 800x větší ekologickou zátěž než u konvenčních automobilů, protože baterie v elektromobilech, tvořící polovinu ceny, nelze recyklovat a po několika letech se opotřebuje stejně jako baterie v notebooku. Elektromobily tedy v konečném důsledku budou pouze pro bohaté, zatímco méně movití budou jezdit hromadnou dopravou.

Divíte se snad za těchto okolností, že naše Hnutí požaduje návrat k Přirozenému Řádu? Možná se neshodneme, kde začít, ale jisté je, že do změny se pustit musíme. Jiné cesty není, a je to jen na nás.

ZE ŽIVOTA HNUTÍ

BLIŽÍ SE SETKÁNÍ ČLENŮ 2 - 3. 3. 2019

V uvedeném termínu se sejde **významná část členské základny v Horním Bradle** na již pravidelném výročním setkání. Hlavním záměrem setkání je:

- diskuze nad **volebním programem do EP**, jeho specifikace, argumentace, nosné myšlenky
- představení **strategie předvolební kampaně, rozdělení úkolů**, role lídrů, kandidátů, regionálních koordinátorů
- představení a nastavení nových **nástrojů v oblasti IT pro řízení kampaně, evidenčních systémů** a jejich organizace

KOMENTÁŘE

NĚMECKO A FRANCIE SE PASOVALY DO ROLE VŮDCŮ EVROPY

Jan Dubanič, místopředseda Hnutí

Německá kancléřka Angela Merkelová a francouzský prezident Emmanuel Macron podepsali v západoněmeckých Cáchách smlouvu o přátelství a spolupráci. Cílem je koordinovaný postup v oblasti zahraniční politiky, obrany, hospodářství, sladování postojů v otázkách EU či NATO a lepší propojení příhraničních regionů.

Ve smlouvě se hovoří o jednotě v otázkách obrany před vnitřními i vnějšími hrozbami, státy se zavazují ke společné obraně v případě napadení jednoho z nich či ke konzultaci jakéhokoliv důležitého rozhodnutí, které by mohlo ovlivnit společné cíle a „jednat jednotně ve všech případech, kde to bude možné“. Dále má být prohlubována ekonomická spolupráce za účelem vytvoření francouzsko-německé hospodářské zóny se společnými pravidly.

V reakci na podpis této smlouvy jsme se z médií dozvěděli, že je to smlouva všeobecná, která nic zásadního neřeší a jako tak často se i zde poukazuje na to, že je nezávazná a jedná se v podstatě jen o určitou deklaraci postoje, o pouhé gesto.

Pojďme se tedy z různých úhlů pohledu podívat na to, o čem toto gesto vlastně vypovídá.

Smlouvu můžeme vnímat například ve vztahu k Velké Británii a Brexitu, protože její načasování nebylo čistě náhodné.

Podobný text nelze připravit ze dne na den či z týdne na týden, ale pracuje se na něm měsíce.

Jedna strana vytvoří návrh, který pošle partnerům k připomínkování a doplnění, ti jej pozměněný vrátí zpět a to se děje opakovaně tak dlouho, dokud z procesu nevyplyne smlouva ve finální podobě, v níž může být – třeba několik dní po hlasování britské sněmovny o Brexitu – pohotově předložena a podepsána.

Je tedy zřejmé, že ve chvíli, kdy se Velká Británie rozhodla pro Brexit, začalo se Německo s Francií připravovat na Evropu bez Británie. Člověk se neubrání myšlence, že si v jistém ohledu někteří francouzští i němečtí politici možná dokonce i oddechli, že už nemusí zohledňovat názory Británie a mohou si spolu malovat novou Evropu dle vlastních představ. Timto krokem nám Francie a Německo již velmi jasně dávají najevo, že tahouny Evropy jsou právě oni.

To platí bezesporu již dávno, nyní však jasně signalizují také to, že se již po postojích ostatních členských zemí příliš ptát nebudou, a že s nimi pokud jde o názor na budoucnost Evropy vlastně již ani příliš nepočítají. Zájemci o spolupráci se buď přidají, potom však již čistě dle pravidel Francie a Německa, nebo mají smůlu.

Celý článek najdete [ZDE](#).

ZAUJALO NÁS

PROBOUZENÍ

Michael Kroh

Probouzíme se každý den, každý měsíc, každý rok. A často při této většinou nepřilíší populární činnosti zjišťujeme, že skutečnost není tak růžová, jak jsme ještě před chvílí snili. Zatímco jsme měli oči zavřené, svět se měnil, a my jsme se probudili do něčeho, co se teprve snažíme myšlenkově uchopit, nějak vstřebat a vyvodit závěry pro každodenní praxi. Přesně tak se jeví i počínání teorie i politiky. Obě mají oproti zrychlujícímu se a rozporuplnému společenskému vývoji notné zpoždění. Nedá se říci, že by se ještě neprobudily, ale prvotní úlek z registrované změny a strach z budoucnosti vede k nejjednodušší obranné reakci – zavřít oči a předstírat, že se nic neděje, že tradiční myšlenkové kotvy, stereotypy a paradigmatata platí dál.

A přitom se dočítáme v knihách klasických mudrců, že převratu ve společnosti předchází převrat ve vědomí.

...

Probudili jsme skutečně do odlišného světa, světa multipolárního s hegemonistickými pozůstatky. Trumpova administrativa dělá vše možné i nemožné, aby tento vývoj zvrátila. Sama ale naráží na limity, protože změna zasáhla už i samotné Spojené státy a jeví se jako nevratná. Američané časem pochopí, že snahy o násilné převraty ve státech bohatých na suroviny (i ty, kterých mají USA dostatek, ale snaží se od nich odříznout potenciální konkurenty v hegemonistickém zápase o světovládu), se jednou obrátí proti nim samotným. Neliberální prostředky šíření liberalismu amerického (euroatlantického) stříhu nahlodávají jeho podstatu především doma, aniž by v cílových zemích došlo k pokroku. Naopak ideologickou zbraní protivníků se stávají systémy, které by jinak v moderní době živořily někde na okraji světové společnosti. Radikální, na dogmatickém výkladu raně středověkých náboženských textů založený islám je toho příkladem. Zvítězil nejen v Íránu, ale poráží mocné „demokratické“ interventy i v Afghánistánu. A jen tak tak neovládl Sýrii a Irák.

Celý článek najdete [ZDE](#).

DALŠÍ INSPIRATIVNÍ TEXTY:

- [Santa Claus i tyran zároveň \(Marian Kechlibar\)](#)
- [Jak se dělají prezidenti ve Venezuele \(e-republika, Václav Umlauf\)](#)
- [Množina štěnat, množina dětí \(idnes, Markéta Šichtářová\)](#)
- [Francouzsko německé spojenectví v čase paniky \(Aktuálně, Petr Robejšek\)](#)
- [Americký četník Latinské Ameriky \(Argument, Veronika Sušová-Salminen\)](#)
- [Pokojné ovládnutí Evropy \(Gatestone institute, Jan Keller\)](#)

SERIÁL

PŘIROZENÝ ŘÁD (5)
KRITÉRIUM
ODPOVĚDNOSTI

Jan Michael Kubín, Jaroslav Kuchař

Velmi často s pojmem PŘIROZENÝ ŘÁD operujeme. Co tím myslíme a jak ho používáme? Popišme si ho jako sadu kritérií, pomocí nichž můžeme posuzovat nejrůznější témata, návrhy či události a určit tím jejich soulad či nesoulad s Přirozeným řádem.

V určitém slova smyslu se lze dívat na dějiny jako na sled událostí, kde soupeřící skupiny se snaží pro sebe získat **co nejvíce svobody při co nejnižší odpovědnosti**.

Jedním ze základních aspektů Přirozeného řádu je **„odpovědná svoboda“**, tedy neoddelitelnost svobody od odpovědnosti za užití této svobody: každý záměr je plánován a realizován tak, aby byla **nastolena či zachována rovnováha mezi svobodou a odpovědností**. Čím vyšší bude poskytnutá svoboda či pravomoc, tím vyšší musí nést držitel této svobody / pravomoci odpovědnost, tj. tím vyšší jsou sankce za její zneužití.

Smysl pro odpovědnost by měl být vštěpován systematicky již při výchově dětí. Jenže: z psychologického pohledu je v populaci poměrně dost lidí, kteří omezují vlastní svobodu, aby se vyhnuli odpovědnosti (příklad: spokojení třicátníci v „mamahotelu“).

Dotýkáme se tedy naprosto zásadního tématu: společnost, kde není v rovnováze svoboda a odpovědnost a není jasně vyžadována jako klíčová hodnota, je vnitřně štěpená na:

- a) pohodlné konzumenty neodpovědnosti v rámci své omezené svobody, kteří jsou v nezdravé symbióze s
- b) „pohodlnými konzumenty svobody“, kteří ale mají velkou tendenci vyhýbat se odpovědnosti.

Příkladem takovéto nezdravé symbiózy je vztah nespokojeného zaměstnance, který se neozve proti špatným pracovním podmínkám, a zaměstnavatele, který této situace zneužívá. Ani jeden z nich si neuvědomuje, že takový přístup dlouhodobě ani jedné straně nepřináší nic dobrého a je kontraproduktivní.

V politice mohou důsledky být, a často také bývají, daleko vážnější.

Neodpovědný politik může způsobit miliardové škody, mít negativní vliv na zdraví populace, jeho rozhodnutí mohou mít katastrofální ekologické dopady.

A ano, na konci mohou být mrtví. Hodně mrtvých. „Když zabiješ pár lidí, jsi vrah. Když zabiješ milion lidí, je to jen statistika.“

V konečném důsledku není možné rozvinout plnohodnotnou demokracii, pokud podstatná část společenství není ochotna přebírat odpovědnost nejen za sebe, ale též za své okolí. Není jiné cesty.

JAZYKOVÝ KOUTEK

EVROPA

Kateřina Vašáková

Blíží se volby do Evropského parlamentu, pojďme se tedy dnes podívat, jak vlastně vznikl název „Starého kontinentu“.

„Název Evropa je starý téměř čtyři tisíce let, dochoval se už v semitských nápisech pocházejících z 2. tisíciletí před naším letopočtem. Vznikl z akkadského slova „ereb“ nebo „irib“, což znamená „večerní soumrak“, tedy západ slunce. Evropa tak byla pro obyvatele staré Mezopotámie místem, kde slunce ukončuje svou denní pouť. Později přejali tento název Řekové, kteří jím pojmenovali dceru asyrského krále.“

Jar. Slanina

Moc bychom si přáli, aby název Evropy pro lidi i nadále znamenal to, co znamenal v původním významu - místo, kde zapadá slunce. Místo, kde si každodenní západ slunce můžeme v míru vychutnat, po práci se zklidnit a vědět, že zítra přijde další ráno. Bohužel, v této situaci se mi vtírá na mysl i jiný význam slova soumrak, užívaný často ve spojení soumrak civilizace - doba, kdy se může zdát, že to, čeho jsme součástí, nenávratně končí.

Pojďme se společně zasadit o to, aby nám i nadále slovo Evropa evokovalo místo ke spokojenému životu - ještě je čas.

HLEDÁME...

Kancelářské prostory v Praze

- ideálně dvě kanceláře s možností občasného využití zasedačky

Pro občasnou dobrovolnickou výpomoc:

- Pokročilého uživatele systému MAUTIC
- Pokročilého uživatele systému REDMINE
- Sřiháče a titulkovače videí

V případě zájmu / nabídky pište na:
hkh@hnuticesta.cz